

Picture this! – 3: Stijn Cole

02.04 – 30.04.2006

Voor Picture this! werkte Stijn Cole (Gent °1978) een tentoonstellingsproject uit, gekoppeld aan een kleine collectiepresentatie. De perceptie van licht en kleur vormen de essentiële bestanddelen van zijn werk. Vandaar dat ook het landschap een fundamentele rol speelt in zijn oeuvre. Het gebruik van kleur heeft echter meer dan een esthetische of symbolische waarde: het geeft vorm en inhoud aan zijn wereldbeeld.

De vormtaal gehanteerd door Stijn Cole toont een grote affiniteit met de Amerikaanse Minimal Art uit de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw. Referenties aan Donald Judd, Dan Flavin, Sol LeWitt of Barnett Newman worden snel gelegd. Vanuit een genereus respect voor die kunsthistorische traditie, tast hij op zijn eigen manier de artistieke mogelijkheden van hun beeldtaal af zonder te vervallen in epigonisme of ironische interpretaties.

Hetzelfde respect primeert ook bij de presentatie van zijn selectie landschappen uit de MDD-collectie. De horizonlijn van elk landschap werd op zijn ooghoogte (158cm) opgehangen, waardoor de schilderijen op een nieuwe en misschien juistere manier worden ervaren. Centraal hangt één van zijn sublieme landschappen. Het is herleid tot zijn essentie: de horizonlijn, een felgroene (*green key*) en een felblauwe (*blue key*) strook. De *green key* en *blue key* worden gebruikt als achtergrond bij opnames in de film- en T.V.- industrie. De artificiële kleurvlakken worden dan nadien ingevuld met een landschap. Zo gezien wordt het werk van Stijn Cole een substituut voor elk denkbeeldig landschap.

Een TL-buislamp staat prominent opgesteld in de presentatie. Een sensor buiten bepaalt de lichtintensiteit van de lamp. De lichtsterkte van de lamp is recht evenredig met de lichtsterkte buiten. Zo wordt de lamp fundamenteel nutteloos, want wanneer het buiten donker is, geeft de lamp vanzelf geen licht meer. De registratie van de natuur(effecten) via technische kanalen ligt ook aan de basis van zijn tijdsstroken. Hiervoor maakt hij gebruik van het licht en de daaruit voortvloeiende kleurtonen. Het zijn fotografische vaststellingen van de kleur van de lucht gedurende bepaalde periodes. De rijkdom aan kleurschakeringen van de lucht wordt op een wetenschappelijk aandoende wijze in kaart gebracht. Eenmaal geplaatst in een interieur, lijken ze de band met het exterieure verloren te hebben en functioneren ze als abstracte kleurencomposities. Kunstenaars hebben door de eeuwen heen steeds getracht om het licht en de daaruit voortvloeiende kleurnuances voor te stellen in hun werk, wat evenwel nooit verder dan een momentopname kon reiken. Stijn Cole slaagt er echter wel in om met zijn lichtstroken de voorbijgaande tijd visueel vast te leggen, als antidotum voor de vluchtigheid van ons bestaan.

Het oeuvre van Stijn Cole is heel rijk omdat het tegelijk abstract lijkt en toch heel concreet is, het een standpunt inneemt zonder de vrije interpretatie van de toeschouwer te hinderen en het iets zegt over de verhouding cultuur – natuur zonder in enge clichébeelden te vervallen.

van links naar rechts:

- PERMEKE, Constant - "Landschap", 1935, *olieverf op doek* (58 x 90 cm)
- MALFAIT, Hubert - "Terug van het veld", 1943, *olieverf op doek* (60 x 90 cm)
- CLAUS, Emile - "Zonnegloed", 1905, *olieverf op doek* (47 x 63 cm)
- TYTGAT, Edgard - "Herinnering aan een zondag", 1926, *olieverf op doek* (88 x 116 cm)